

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne **1. července 2015** v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Mileny Vránkové a soudců JUDr. Jiřiny Roubíčkové a Mgr. Zdeňka Pořízka projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 17.3.2015, č.j. 6T 5/2015 - 283, podal obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■ v Táboře, osoba samostatně výdělečně činná, trvale bytem ■■■■■ ■■■■■ a rozhodl o něm **t a k t o**:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek **částečně z r u š u j e a t o v e v ý r o c í c h o n á h r a d ě n e m a j e t k o v é ú j m y, u č i n ě n ý c h p o d l e § 2 2 8 o d s t. 1 t r. ř á d u a § 2 2 9 o d s t. 2 t r. ř á d u** ve vztahu k poškozeným ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■ a ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se nově rozhoduje **t a k t o** :

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozeným

- ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■ ■■■■■ bytem ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ částku **500.000 Kč**,
- ■■■■■ ■■■■■ nar. ■■■■■ ■■■■■ bytem ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ / ■■■■■ částku **600.000 Kč**,

- [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] částku 600.000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškození [redacted] a [redacted] odkazují se zbytkem svých uplatněných nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nedotčen.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný uznán vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku, přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a přečinem neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Uvedených přečinů se dopustil tím, že dne 4. 9. 2014 v době od 21:50 hodin do 22:10 hodin v Táboře, poté, co požil přesně nezjištěné množství alkoholických nápojů a kdy koncentrace alkoholu v jeho krvi činila nejméně 1,76 g/kg, řídil z parkoviště u hotelu Palcát do ulice ČSLA osobní motorové vozidlo tov. zn. [redacted] RZ [redacted] které je majetkem [redacted] IČ: [redacted] ačkoliv nebyl schopen řízení vozidla ovládat zcela bezpečně, což se projevilo tím, že při vyjíždění z parkoviště u hotelu Palcát narazil do dalšího zaparkovaného osobního motorového vozidla tov. zn. [redacted] RZ [redacted] jehož majitelem je [redacted] nar. [redacted] a dále tím, že při jízdě po ulici ČSLA vyjel s vozidlem částečně do protisměru, kde v tu dobu projíždělo protijedoucí osobní motorové vozidlo tov. zn. [redacted] SPZ [redacted] se kterým se v křižovatce s ulicí Kvapilova střetl, řidička protijedoucího vozidla [redacted] nar. [redacted] přitom utrpěla smrtelné zranění, po nehodě pak obžalovaný, aniž by se hodnověrně přesvědčil o stavu poškozené [redacted] z místa nehody odešel. Za uvedenou trestnou činnost byl obžalovaný podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 45 měsíců nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku za užití § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazen do věznice s dohledem. Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložena trestní činnost spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 let.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradu nemajetkové újmy poškozeným - [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] částku 1.000.000 Kč, [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] částku 700.000 Kč, [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] částku 800.000 Kč, [redacted]

██████████ nar. ██████████ bytem ██████████ ██████████ ██████████ částku 800.000 Kč, ██████████ ██████████ ██████████ nar. ██████████ bytem ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ / ██████████ částku 150.000 Kč, ██████████ ██████████ nar. ██████████ bytem ██████████ ██████████ / ██████████ částku 100.000 Kč, ██████████ ██████████ nar. ██████████ bytem ██████████ ██████████ / ██████████ částku 100.000 Kč, ██████████ ██████████ nar. ██████████ bytem ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ částku 100.000 Kč a ██████████ ██████████ nar. ██████████ bytem ██████████ ██████████ ██████████ / ██████████ částku 50.000 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byli poškozeni ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ ██████████ a ██████████ ██████████ odkázáni se zbytkem svých uplatněných nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť proti němu včas, prostřednictvím svého obhájce, podal odvolání obžalovaný.

Obhájce obžalovaného v písemném odůvodnění podaného odvolání specifikuje, že toto je směřováno do všech výroků napadeného rozsudku.

V první řadě nesouhlasí se závěry soudu I. stupně týkajícími se naplnění znaků skutkové podstaty přečinu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku jednáním obžalovaného. Poukazuje na to, že prvoinstanční soud odůvodnil závěr o spáchání uvedeného přečinu obžalovaným v podstatě tím, že výpověď obžalovaného označil za nevěrohodnou, když tento si měl selektivně vzpomínat pouze na to, co mu polehčuje. Dále okresní soud svůj závěr o vině obžalovaného založil na výpovědích svědka ██████████ (který byl u nehody jako první a který uvedl, že nejdříve šel za obžalovaným, který zavrtěním hlavy jeho pomoc odmítl, poté šel ke druhému vozidlu, načež k němu přišel obžalovaný a zeptal se ho, co se stalo a když mu řekl, že je poškozená zřejmě mrtvá, obžalovaný na něj chvíli hleděl a potom odešel), svědkyně ██████████ (která uvedla, že obžalovaný chodil kolem a telefonoval a po příjezdu policie odešel k panelovým domům) a svědka ██████████ (jenž jako zasahující policista vypověděl, že obžalovaného zajistili za panelovými domy, kam z místa nehody nebylo vidět a kde stál opřený o zeď a telefonoval, resp. odmítal přijetí příchozích hovorů a nesnažil se utéci). Obhájce obžalovaného shrnuje, že na základě těchto důkazů okresní soud uzavřel, že obžalovaný po nehodě vystoupil z vozidla a poté, co zaslechl, že poškozená je zřejmě mrtvá, z místa nehody odešel, aniž by zavolal pomoc na lince 155 či 158. Skutečnost, že pomoc zajišťovali jiní, je dle soudu I. stupně z hlediska zavinění nerozhodná, protože obžalovaný jako účastník a viník nehody byl primárně povinen zajišťovat poškozené pomoc. Tvzení obžalovaného, že se pokusil zavolat pomoc a místo toho omylem zavolal číslo 580, což je zaměstnanecká linka jednoho ze zaměstnanců obžalovaného, soud I. stupně neuvěřil. Dle nalézacího soudu se obžalovaný zaměřil na řešení vlastních pocitů neštěstí místo poskytování pomoci.

Uvedená skutková zjištění okresního soudu obhájce obžalovaného označuje za nesprávná a nedostatečná. Má za to, že při hodnocení jednotlivých důkazů bylo namísto přihlédnout ke stavu, v jakém se v rozhodnou dobu obžalovaný nacházel, když byl po hádce s otcem, výsledkem které byly existenční potíže obžalovaného, načež se opil a poté došlo

k nehodě. Obžalovaný se tedy nacházel v exponovaném psychickém stavu, opilý a v šoku. Pokud pak soud I. stupně dospěl k závěru o selektivní účelovosti výpovědi obžalovaného, učinil tak, aniž by byl schopen sám posoudit, co si člověk v uvedeném stavu pamatovat může a co nikoli. Dle obhájce obžalovaného je závěr o selektivní účelovosti výpovědi otázkou znaleckou, jelikož soudce s právnickým vzděláním nemůže být schopen toto posoudit s potřebným přihlédnutím k aktuálnímu stavu obžalovaného bezprostředně po nehodě. Za správný obhájce obžalovaného nepovažuje ani závěr nalézacího soudu o tom, že obžalovaný se věnoval řešení vlastních pocitů neštěstí místo toho, aby volal záchrannou službu, neboť k tomuto závěru si soud neopatřil jakýkoli konkrétní důkaz (kromě důkazů o tom, že obžalovaný telefonoval, avšak nikoli pro pomoc). Obhájce obžalovaného se domnívá, že tento dílčí závěr, k němuž dospěl soud I. stupně, by bylo možno učinit až poté, kdy by byl jako svědek vyslechnut [REDAKCE] [REDAKCE] tedy osoba, které se obžalovaný po nehodě dovolal jako první. Dle obhájce je pak vůbec otázkou, zda je nutné se ve vztahu k přečinu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku zabývat výpovědí obžalovaného, když bylo zjištěno, že bezprostředně po nehodě obžalovaný nejdříve sám odmítl pomoc (sv. [REDAKCE] jeho první kroky po vystoupení z automobilu vedly k vozidlu poškozené, kde se dozvěděl, že tato je mrtvá (sv. [REDAKCE] poté ještě chodil kolem místa nehody (sv. [REDAKCE] a až pak odešel mezi panelové domy, kde stál opřený o zeď, nikam utíkat nechtěl, s policií spolupracoval a odjel s ní na odběry, kterým se dobrovolně podrobil (sv. [REDAKCE] Nadto nejenom obžalovaný [REDAKCE] ale i svědkyně [REDAKCE] která pracuje jako záchranářka, vypovídali, že na první pohled bylo zřejmé, že poškozená [REDAKCE] je mrtvá. To vše pak za situace, kdy se obžalovaný nacházel v rozpoložení, jak uvedeno výše. Obhájce obžalovaného má za to, že toto není situace, kterou měl na mysli zákonodárce, když do trestního zákoníku zakomponoval ust. § 151. Proto navrhuje, aby výrok o spáchání trestného činu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku byl z výroku o vině vypuštěn.

V rámci odvolání do trestu se obhájce částečně vyjadřuje i k otázce viny, resp. *míry zavinění poškozené* na způsobení dopravní nehody, která dle jeho názoru musí mít vliv i na druh a výši trestu. Připomíná, že v průběhu dokazování se jako jedna ze stěžejních otázek řešila otázka *místa střetu*, přičemž soudem I. stupně byl zamítnut návrh obžalovaného na doplnění dokazování o znalecký posudek Ing. Winklera a proveden byl pouze důkaz znaleckým vyjádřením tohoto znalce. Soud I. stupně pak odůvodnil zamítnutí uvedeného důkazního návrhu tím, že i ze znaleckého vyjádření Ing. Winklera je zřejmé, že by další znalecké dokazování bylo značně odvislé toliko od možností modulace střetu v počítačovém programu a soud měl jinak dostatek důkazů, aby mohl učinit jasné závěry o vině obžalovaného. K uvedenému obhájce obžalovaného konstatuje, že je obecně známým faktem, že se znalecké posudky i ve znaleckých ústavech vypracovávají za pomoci počítačových programů a pomocí modulací průběhu nehody. Poukazuje na to, že znalec Ing. Winkler měl vypracování znaleckého posudku zadáno již před zamítnutím návrhů na doplnění dokazování a posudek také vypracoval. Tento pak mimo jiné jako příčinu nehody uvedl jízdu obou vozidel částečně v protisměrném pruhu a vyjádřil se i ke znaleckému posudku znalce Ing. Drdy. Dle obhájce pak částečnou jízdu obou vozidel v protisměrném pruhu při svém výsledku připustil i znalec Ing. Drda. Obhájce obžalovaného zdůrazňuje též skutečnost, že podle znalce Ing. Drdy měla být rychlost vozidla tov. zn. [REDAKCE] řízeného poškozenou [REDAKCE] 60,7 až 67,4 km/hod. a dle znalce Ing. Winklera 21,7 až 26,5 km/hod. Pozůstalí poškození pak v průběhu hlavního líčení vcelku jednoznačně uváděli, že poškozená [REDAKCE] jezdila

rychlostí kolem 30 km/hod. Znalec Ing. Winkler nadto provedl i vlastní měření na místě nehody a toto se částečně lišilo od měření provedeného Policií ČR, přičemž znalec Ing. Drda vycházel pouze z plánu nehody zpracovaného PČR. Obhájce obžalovaného má tedy za to, že znalecký posudek Ing. Winklera měl být k důkazu proveden, příp. měl být vyslechnut znalec Ing. Winkler, ev. za přítomnosti znalce Ing. Drdy tak, aby rozpory v posudcích byly odstraněny.

Obhájce obžalovaného dále namítá, že i když soud I. stupně vycházel pouze ze znaleckého posudku znalce Ing. Drdy, zcela opomněl dvě evidentní skutečnosti, které hovoří o spoluzavinění poškozené [REDAKCE]. Podle znaleckého posudku znalce Ing. Drdy totiž poškozená [REDAKCE] jela rychlostí 60,7 až 67,4 km/hod., přičemž v místě nehody je povolená rychlost 50 km/hod. Poškozená tedy překročila maximální povolenou rychlost a je otázkou, zda by došlo k tak fatálním následkům, pokud by nejela rychlostí 67,4 km/hod., ale rychlostí 50 km/hod., a zda by za takové situace vůbec došlo ke střetu. Připomíná, že i dle znalce Ing. Drdy došlo ke střetu vozidel uprostřed vozovky v místě, kde již ve směru jízdy poškozené [REDAKCE] začínal odbočovací pruh pro odbočení doprava, poškozená tak zcela evidentně porušila též povinnost jezdit při pravém okraji vozovky tak, jak jí stanovuje § 11 odst. 1 zákona č. 360/2000 Sb. Obhájce obžalovaného má tedy za to, že spoluzavinění poškozené je zřejmé, a pokud soud I. stupně dospěl k závěru, že nebylo zjištěno nic, co by svědčilo o spoluzavinění [REDAKCE] [REDAKCE] dospěl k závěru nesprávnému, v důsledku čehož nelze mít za spravedlivý obžalovanému uložený trest.

Dle obhájce obžalovaného by pak při rozhodování o druhu a výši trestu měla hrát roli i ta skutečnost, že dopravní nehoda byla řádně nahlášena u České pojišťovny, a.s., a poškozeným budou tedy uhrazeny veškeré jejich nároky z titulu pojištění odpovědnosti za škodu. Obhájcem obžalovaného okresnímu soudu dále vytknuto, že při úvaze o druhu a výši trestu vycházel ze závěru o zneužívání alkoholických nápojů obžalovaným, přičemž při činění tohoto závěru překročil přípustný rámec volného hodnocení důkazů, když de facto pouze na základě trička obžalovaného (resp. jeho nápisu) usoudil, že obžalovaný nadměrně požívá alkoholické nápoje a s přihlédnutím k této skutečnosti uložil trest, ačkoli jinak konstatuje, že se nic takového v řízení neprokázalo. Trest dle obhájce tedy neměl být ukládán tak, jako by byl ukládán osobě, která kombinuje alkohol s příliš rychlou jízdou, což přesně soud I. stupně učinil. Obhájce obžalovaného k výroku o trestu závěrem uvádí, že obžalovaný chápe uložení trestu zákazu řízení motorových vozidel, jedná se však o pro něj podstatnou otázku z hlediska možnosti zajistit živobytí své rodině.

Ohledně výroku o nemajetkové újmě obhájcem obžalovaného soudu I. stupně v první řadě vytknuto, že se při svém rozhodování nedostatečně zabýval otázkou hmotné závislosti pozůstalých na poškozené a otázkou věku pozůstalých. Obhájce obžalovaného upozorňuje, že při rozhodování o uvedeném nároku je namísto hodnotit, jak intenzivní vztah byl zmařen a jak dlouho by tento vztah ještě trval, kdyby k jeho zmaření nedošlo. Připomíná, že sám soud I. stupně dospěl k závěru, že všichni pozůstalí již vzhledem k věku poškozené (r. 1936) a jejímu těžkému nádorovému onemocnění museli být alespoň částečně připraveni na její odchod. I za této situace však okresní soud přiznal újmu ve výši, která ani po změnách v této problematice v posledních letech není nikterak malá. Pokud tak učinil, aniž by si obstaral zdravotní dokumentaci poškozené [REDAKCE] nelze mít jeho závěry za relevantní. Další pochybení

okresního soudu obhájce obžalovaného shledává v tom, že nevzal v úvahu spoluzavinění poškozené [REDAKCE] na dopravní nehodě, spočívající v porušení dvou důležitých povinností řidiče v silničním provozu (poukázáno na nepřiměřenou rychlost – Ing. Drda či jízdu částečně v protisměru – Ing. Winkler a porušení povinnosti jízdy při pravém okraji vozovky). Dle obhájce nebyl ani dostatečně zkoumán dopad do majetkové sféry obžalovaného ve smyslu ust. § 2953 občanského zákoníku, když pojišťovna sice skutečně poškozeným jejich nároky uhradí, ale v plné výši je bude regresně požadovat po obžalovaném (§ 10 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla). Obhájce obžalovaného poznamenává, že takto vysoko stanovené náhrady nemajetkové újmy v kombinaci s nutností jejich placení v konečném důsledku přímo obžalovaným a poměrně dlouhým nepodmíněným trestem odnětí svobody jsou existenčně likvidační nejenom pro obžalovaného, nýbrž i pro jeho rodinu, přičemž ani dopadům rozhodnutí na rodinu obžalovaného se soud I. stupně odpovídajícím způsobem nevěnoval. Soud I. stupně dle obhájce ani dostatečně nezjišťoval a neposuzoval intenzitu osobních kontaktů mezi jednotlivými příbuznými, vzdálenosti mezi bydlišti pozůstalých a poškozené [REDAKCE] apod., tedy otázky přímo související s posouzením vzájemného vztahu. Obhájce obžalovaného se dále neztotožňuje s postupem prvoinstančního soudu, který stanovil náhradu tak, jak by ji stanovoval podle předchozí právní úpravy a tuto v souladu s metodikou vydanou Nejvyšším soudem ČR dvojnásobil. Konstatuje, že je sice pravdou, že Nejvyšší soud ČR v metodice uvádí, že dvojnásobek oproti staré právní úpravě nelze považovat za přemrštěný, z toho ale nelze automaticky dovozovat, že se má bez dalšího postupovat tak, že se bude násobit. Takový postup totiž představuje nepřípustnou paušalizaci nároku. Stanovení náhrady musí zcela jednoznačně vycházet ze zjištěného skutkového stavu a každý případ musí být individualizován. V uvedených souvislostech obhájce obžalovaného poukazuje i na e-mailovou zprávu České pojišťovny, a.s., která má ke stanovení nemajetkové újmy soudem I. stupně rovněž řadu výhrad. Závěrem pak zdůrazňuje, že dokazování pro řádné stanovení výše nemajetkové újmy svým rozsahem značně přesahuje potřeby trestního řízení a poškození proto měli být se svými nároky odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

Pro odvolací řízení obhájce obžalovaného navrhuje, aby odvolací soud provedl k důkazu znalecký posudek znalce Ing. Winklera a tohoto případně i vyslechl. Dále aby vyslechl [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a přečetl listiny týkající se likvidace předmětné pojistné události pojišťovnou. V rámci konečného návrhu uvádí, aby Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací po shora naznačeném doplnění dokazování napadený rozsudek zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že obžalovaného uzná vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku a za tyto mu uloží přiměřený trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu. Poškození by pak měli být dle obhájce odkázáni s jejich nároky na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních, příp. by měla být věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Poškození [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE]

[REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE], zastoupení svým zmocněncem, se k podanému odvolání obžalovaného vyjádřili písemně. K námitkám obžalovaného, směřovaným do výroku o vině, zmocněnec poškozených uvádí, že z odvolání není vůbec zřejmé, jak okolnosti, které obžalovaný

zmiňuje, zpochybňuje závěr soudu I. stupně o naplnění znaků skutkové podstaty *přečinu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku ve stadiu pokusu*, resp., který znak skutkové podstaty považuje obžalovaný za nenaplněný. Poukazuje na to, že z provedeného dokazování je evidentní, že obžalovaný [REDAKCE] žádnou pomoc neposkytl, ani se nijak nesnažil pomoci osobám, které se na místě pomoc poskytnout pokoušely. Z výpovědi svědka [REDAKCE] se přitom podává, že taková pomoc ze strany obžalovaného byla nepochybně potřebná, neboť svědek sám měl problémy s poškozenou pohnout a jen s velkými obtížemi se mu podařilo vypnout motor, který stále běžel a hrozil výbuchem. Obžalovaný zároveň ani nepřivolal rychlou záchrannou službu. Okolnosti, na které poukazuje, tedy dle zmocněnce poškozených rozhodně nemohou nijak zpochybnit závěr, který soud I. stupně v tomto ohledu učinil. K *otázce trestu* zmocněnec poškozených konstatuje, že obžalovaný se snaží především prokázat, že nehodu zavinila rovněž poškozená. Pokud však jde o údajnou nepřiměřenou rychlost vozidla poškozené, tuto skutečnost nelze mít v řízení za prokázanou, naopak, lze mít s vyšší mírou pravděpodobnosti za zjištěné, že nepřiměřeně rychle jel obžalovaný, což se tento ani nesnaží nijak zpochybnit, a potvrdil to nejen znalec Ing. Drda, ale svědčí o tom i skutečnost, že ve vozidle obžalovaného byl v době nehody zařazen pátý rychlostní stupeň. K závěru o nepřiměřené rychlosti vozidla obžalovaného dospěl i autor znaleckého posudku předloženého přímo obžalovaným. Pokud okresnímu soudu vytýkáno zamítnutí návrhu na doplnění dokazování znaleckým posudkem Ing. Winklera, který měl prokazovat, že v protisměru jela obě vozidla, zmocněnec poškozených upozorňuje na to, že obžalovaný již v průběhu řízení před soudem I. stupně předložil odborné vyjádření Ing. Winklera, s nímž se soud I. stupně úspěšně vypořádal. Znalec Ing. Drda pak jednoznačně uvedl, že nic nenasvědčuje tomu, že by ke střetu mělo dojít jinde než v jízdním pruhu [REDAKCE]. Zmocněnec poškozeného v uvedených souvislostech zdůrazňuje, že pokud znalec Ing. Winkler dospěl k závěru, že vozidlo obžalovaného v době střetu přesahovalo do protisměru o 0,45 m a vozidlo [REDAKCE] přesahovalo do protisměru o 0,35 m, vyplývá z toho, že šíře střetu obou vozidel musela být zhruba 0,80 m. To je však naprosto nemožné, neboť to vůbec neodpovídá stavu poškození obou vozidel. Úvahu o tom, že ke střetu vozidel mohlo být jen částečně dojít v jízdním pruhu obžalovaného, pak zcela spolehlivě vyvrací i skutečnost, že veškeré střetem oddělené části obou vozidel byly nalezeny výlučně v jízdním pruhu [REDAKCE]. Z pořízených fotografií je rovněž patrné, že střet vozidel zanechal na vozovce jasnou stopu, díky které mohla policie pravděpodobné místo střetu spolehlivě označit.

Co se týče výroků o *náhradě nemajetkové újmy*, zmocněnec poškozených označuje za zcela nepodložené tvrzení obžalovaného, že soud I. stupně při rozhodování o nárocích poškozených dostatečně nezjišťoval a neposuzoval intenzitu osobních kontaktů mezi příbuznými či další okolnosti daného případu. Dle zmocněnce je naopak z odůvodnění napadeného rozsudku patrné, že nalézací soud se těmito otázkám věnoval nadstandardně podrobně a naprosto vyčerpávajícím způsobem se vypořádal jak se všemi skutkovými okolnostmi, tak i s dosavadní judikaturou soudů v dané oblasti. Otázce nemajetkové újmy věnoval v odůvodnění rozsudku pět stran textu, k dané otázce provedl řadu důkazů, přečetl písemná prohlášení sedmi z devíti poškozených a tři poškozené osobně vyslechl v hlavním líčení, přičemž se při těchto výsleších zaměřil právě na zmapování vztahů v rodině a také na zdravotní stav [REDAKCE] [REDAKCE]. Pokud se pak obžalovaný snažil v hlavním líčení vytvořit dojem, že je v důsledku opuštění zaměstnání v rodinné firmě v existenční nouzi, veřejně

Ohledně výroku o nemajetkové újmě obhájce obžalovaného soudu I. stupně opětovně vytkl, že při stanovení náhrady této újmy neposoudil všechny rozhodné skutečnosti. Způsob, jakým soud výši náhrad určil a ještě ji vynásobil dvěma, je dle názoru obhájce v rozporu se zákonem i s metodikou Nejvyššího soudu ČR. Obhájce obžalovaného zdůraznil, že při přiznání nemajetkové újmy jsou pozůstalí odškodňováni za ztrátu vztahu, který měli s poškozenou a nelze pak odhlédnout od toho, že poškozené bylo 80 let a trpěla těžkým nádorovým onemocněním. Pokud za takové situace soud I. stupně zamítl návrh na provedení důkazu zdravotní dokumentací [REDACTED] [REDACTED] pochybil, neboť výše nemajetkové újmy se dle obhájce bez zjištění prognózy určit nedá. Stejně tak měla být zohledněna otázka spoluzavinění poškozené, v jehož rozsahu měly být náhrady kráceny. Obhájce obžalovaného okresnímu soudu také vytkl, že s řadou skutečností se nevypořádal vůbec, když se vyhnul např. posouzení dopadů svého rozhodnutí do majetkové sféry obžalovaného ve smyslu ustanovení § 2953 občanského zákoníku, s odkazem na to, že plnit bude pojišťovna. Opomněl však, že pojišťovna bude následně plnění vymáhat vůči škůdci – obžalovanému, když za již likvidovanou škodu pojišťovna vyplacenou náhradu vymáhá. Dle obhájce pak soud I. stupně ani dostatečně nezjišťoval a neposuzoval intenzitu osobních kontaktů pozůstalých s poškozenou. Poukázal též na to, že v civilním řízení by dokazování bylo daleko rozsáhlejší, řešila by se mj. vzdálenost mezi bydlišti pozůstalých a poškozené, jakož i otázky související přímo s posouzením vztahu pozůstalých s [REDACTED] [REDACTED]. Vzhledem k uvedenému obhájce obžalovaného označil rozhodnutí soudu I. stupně o náhradách nemajetkové újmy za nesprávné.

Závěrem uvedl, že při vypuštění závěru o vině přečinem neposkytnutí pomoci, zohlednění spoluzavinění poškozené a přehodnocení závěru o tom, že se v případě obžalovaného jedná o osobu, která ráda řídí pod vlivem alkoholu, by mohl být obžalovanému uložen trest odnětí svobody ještě s podmíněným odkladem jeho výkonu, případně trest domácího vězení. Navrhl tedy, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl tak, že obžalovaného uzná vinným pouze přečiny usmrcení z nedbalosti a ohrožení pod vlivem návykové látky a uloží mu přiměřený trest, zatímco poškozené s uplatněnými nároky na náhradu nemajetkové újmy odkáže na řízení ve věcech občanskoprávních.

Intervenující státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře neměla na rozdíl od odvolatele proti skutkovým ani právním závěrům okresního soudu žádných výhrad, tyto označila za plně odpovídající provedenému dokazování. Jednání obžalovaného pak okresní soud dle státní zástupkyně též správně právně kvalifikoval mj. jako přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku ve stadiu pokusu podle § 151 tr. zákoníku a § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Trest, který byl obžalovanému uložen (včetně trestu zákazu činnosti) je dle státní zástupkyně přiměřený jak charakteru trestné činnosti, tak způsobenému následku a osobě pachatele. Výrok o náhradě škody státní zástupkyně shledala zákonným, důvodným a odpovídajícím způsobem odůvodněným. Důkazních návrhů pro odvolací řízení státní zástupkyně nečinila a v rámci konečného návrhu navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo posouzeno jako nedůvodné a jako takové podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Zmocněnec poškozených se ztotožnil s konečným návrhem státní zástupkyně. *K odvolání obžalovaného do výroku o vině* dodal, že je přesvědčen o tom, že svědek [REDACTED]

nemohl na první pohled poznat, že poškozená je mrtvá. Byť pak nelze zpochybnit, že obžalovaný se o stav poškozené zajímal, informování se prvního svědka o tom, jak na tom oběť nehody je, nelze považovat za poskytnutí pomoci a žádnou další aktivitu obžalovaný v tomto směru již nevyvinul. Výslech svědka ██████ označil zmocněnec za nadbytečný, za situace, kdy obžalovaný měl poměrně dlouhou dobu na to, aby se opakovaně pokusil zavolat správné číslo a přivolat pomoc, nic takového se však nestalo. K otázce *spoluzavinění* ██████ zmocněnec poškozených zopakoval, že pokud jde o otázku rychlosti vozidel v době střetu, je pravda, že znalec Ing. Drda v případě poškozené uvedl rychlost nepřiměřenou v dané oblasti. Dle mínění zmocněnce poškozených mohlo být stanovení rychlosti vozidel ovlivněno tím, že poškození vozidla tov. zn. ██████ bylo poměrně značné, navíc poškozená byla z vozidla vyprošťována, takže následné poškození jejího automobilu se mohlo ještě zvětšit, a právě z něho byla odvozována rychlost. Poukázal též na to, že znalec najatý obhajobou dospěl k rychlosti zcela jiné, a i vzhledem k situaci v dané oblasti je stěží myslitelné, že by poškozená se zařazeným neutrálem dosahovala v rozhodném místě rychlosti víc jak 60 km/h. V uvedených souvislostech pak zmocněnec poškozených zdůraznil, že soud I. stupně k otázce rychlosti vozidel stejně nepřihlížel, což velice významně svědčilo právě obžalovanému, protože kdyby tak učinil, musel by shledat, že jednáním obžalovaného byly naplněny znaky skutkové podstaty přečinu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 3 tr. zákoníku, což by nepochybně vedlo k uložení přísnějšího trestu. K otázce místa střetu vozidel zmocněnec poškozených uvedl, že znalec Ing. Drda rozhodně nikdy nepřipustil, že by se vozidlo ██████ pohybovalo v protisměru, naopak to jednoznačně vyloučil, pouze připustil, že mohlo být více ve směru středu vozovky. Ke znaleckému posudku Ing. Winklera dodal, že si je vědom toho, že jsou používány různé počítačové programy a modelace průběhu nehodového děje, nicméně tyto jsou založeny na zadání zjištěných rozhodných hodnot. Uvedenými hodnotami jsou v případě, kdy nejsou k dispozici žádné svědecké výpovědi ani poznatky o přednehodovém ději, postřetové stopy, zejména konečná poloha vozidel. Modelace je pak založena na tom, že v počítačovém programu se modeluje střet vozidel na základě vstupních hodnot týkajících se hmotnosti, atd. a zkouší se, za jakých okolností mohou vozidla dospět do konečné polohy. Zmocněnec poškozených připomněl, že Ing. Winkler ve svém posudku uvádí, že konečné polohy obou vozidel byly v závěru pohybu ovlivněny kontaktem s obrubníky, odvolává se tedy na obrubníky, přitom základní nutnost, kterou je potřeba při počítačové modelaci provést, neprovádí. Zdůraznil pak, že jakákoliv počítačová modelace může mít význam pouze v případě, že neprotiřečí zcela jasně a jednoznačně tomu, co je zřejmé ze stop nalezených na místě činu a z poškozených vozidel. Opětovně poukázal též na to, že pokud Ing. Winkler dospěl k závěru, že vozidlo obžalovaného se nacházelo cca 0,45 m v protisměru a vozidlo poškozené cca 0,35 m v protisměru, součtem lze dojít k tomu, že překryv vozidel činil minimálně 0,8 m, což však naprosto neodpovídá poškození vozidel. Vozidlo obžalovaného bylo totiž zcela jednoznačně poškozeno pouze do úrovně světlometu, tedy max. z ¼, což při šířce vozidla 1,68 metru nesporně hovoří o překryvu v délce 0,4 m. Kdyby překryv činil 0,8 metru, byla by obě vozidla nabouraná do poloviny své šířky. Zdůraznil dále, že v jízdním pruhu obžalovaného se nenašly žádné stopy, všechny úlomky se nacházely v jízdním pruhu poškozené. Snahu znalce Ing. Winklera tvrdit, že překryv mohl být širší, protože existuje flexibilní deformace, označil za zcela absurdní. Dodal, že ve znaleckém posudku Ing. Winklera se nadto nachází řada nesrovnalostí, které svědčí o tom, že uvedený znalec neměl k dispozici všechny informace nebo je odpovídajícím způsobem nevyužil a stejně tak i

způsob zpracování předmětného znaleckého posudku nasvědčuje tendenčnímu zakreslení polohy vozidel a budí dojem, že cílem bylo poskytnout poklad pro závěr, že poškozená přejela do protisměru, byť skutkové okolnosti jsou jiné a zajištěné stopy tomu naprosto nesvědčí. Pokud jde o otázku *náhrady nemajetkové újmy*, zmocněnec poškozených zopakoval, že z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že soud I. stupně se v případě všech poškozených zabýval velice podrobně a nadstandardně všemi rozhodnými okolnostmi. Zdůraznil, že poškozeným vznikl nárok na plné odškodnění způsobené újmy, dle nové právní úpravy na odškodnění v mezích slušnosti, přičemž okresní soud uvedené zásadě dostal, když náhrady stanovil přiměřeně dnešní době. V uvedené souvislosti poukázal na to, že pokud by obžalovaný svým vozidlem naboural několik luxusních automobilů stojících vedle hotelu Palcát a způsobil jim škodu v obdobné rovině, výši způsobené škody by nikdo nezpochyboval. K majetkové situaci obžalovaného dodal, že z výpisů z katastru nemovitostí je zřejmé, že obžalovaný není nemajetný, a i ze své předchozí podnikatelské činnosti musel nastřádat nějaký majetek. Nelze tedy mít za to, že by rozhodnutí nalézacího soudu vedlo k likvidaci existence obžalovaného a jeho rodiny, naopak, k likvidaci existence vztahů v rodině došlo na straně poškozených. Závěrem uvedl, že při trestné činnosti uvedeného charakteru, v případě smrtelných následků, by uložení jiného než nepodmíněného trestu bylo skutečně výsměchem poškozeným i naprosto nepřijatelným signálem vůči společnosti. Proto navrhl, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné zamítnuto. K důkazu pro odvolací řízení pak předložil seznam nemovitostí obžalovaného na LV č. 108, 381, 1747, úplný výpis z obchodního rejstříku společnosti ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ a článek z webového zpravodajského serveru Echo24.cz ze dne 12.9.2014.

Odvolací soud poté dokazování doplnil o přečtení listinných důkazů, předložených jak obhajobou, tak zmocněncem poškozených. Z *e-mailu České pojišťovny, a.s.*, adresovaného obhájci obžalovaného, bylo zjištěno, že Česká pojišťovna, a.s., považuje částky přiznané na náhradě nemajetkové újmy poškozeným za přemrštěné a nereflektující konkrétní situaci, když intenzita vztahů většiny pozůstalých s poškozenou byla standardní, odpovídající dobrým vztahům v rodině a věk zemřelé spolu s jejím onemocněním pak byl takový, že všichni příbuzní museli být alespoň částečně připraveni na její odchod. Vyjma manžela přitom byli pozůstalí na zemřelé hmotně nezávislí. V *e-mailu* je upozorněno též na to, že v případě prisouzení takto vysokých náhrad vzniká pro obžalovaného další trest, a dále je působena značná újma celé jeho rodině. Z *výpisů z katastru nemovitostí* odvolací soud zjistil, že obžalovaný byl k 15.6.2015 majitelem 12 pozemků v katastrálním území ■■■■■ ■■■■■ dále rodinného domu a pozemku v ■■■■■ a 3 lesních pozemků v katastrálním území ■■■■■. Z *úplného výpisu z obchodního rejstříku* vedeného Krajským soudem v Českých Budějovicích plyne, že obžalovaný byl do 13.1.2015 jednatelem firmy ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ od 13.1.2015 je jednatelkou uvedené firmy ■■■■■ ■■■■■. Z listiny, nazvané „*Uplatnění práva na náhradu*“, je zřejmé, že Česká pojišťovna a.s., na základě pojistné smlouvy č. ■■■■■ o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla vyplatila ■■■■■ ■■■■■ částku 13.500,- Kč za škodu na vozidle a HZS Jihočeského kraje částku 22.400,- Kč a neboť obžalovaný vozidlo řídil pod vlivem alkoholu a od dopravní nehody utekl, uplatnila právo na náhradu toho, co bylo z její strany plněno.

Po takto doplněném dokazování obhájce obžalovaného v rámci konečného návrhu setrval na svém stanovisku, že závěr soudu I. stupně o vině obžalovaného přečinem neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu

pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku je nesprávný, a že spoluzavinění poškozené [REDAKCE] je zřejmé i ze znaleckého posudku znalce Ing. Drdy, neboť poškozená se min. nacházela uprostřed vozovky a jela vyšší než povolenou rychlostí. V dalším odkázal na již řečené a na písemné vyhotovení odvolání a navrhl, aby napadené rozhodnutí soudu I. stupně bylo zrušeno a věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení. Státní zástupkyně i zmocněnec poškozených odkázali na již učiněné konečné návrhy.

Obžalovaný v rámci práva posledního slova vyjádřil nad svým jednáním lítost. Připomněl, že ve věci nicméně existují dva znalecké posudky z oboru silniční dopravy s rozdílnými závěry, a i jeho samotného by zajímalo, jak to vlastně bylo. Požádal pak o snížení uloženého trestu, s tím, že jeho finanční situace není nejlepší, v současné době je nezaměstnaný, a co se týká firmy [REDAKCE] tato nevykazuje velké obraty. V minulosti byl v uvedené firmě obrat max. 50.000 Kč, bez zisku. Pokud bude tedy vykonávat nepodmíněný trest odnětí svobody, nebude schopen splácet miliony na náhradě nemajetkové újmy. K přečinu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku dodal, že když šel k vozidlu poškozené, svědek [REDAKCE] a ještě jedna paní tam stáli, nic nedělali a sdělili mu, že poškozená je mrtvá. Nevěděl, co má dělat, snažil se volat záchrannou službu, to se mu však nepodařilo.

Krajský soud poté ve smyslu ust. § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek, přičemž přezkumu podrobil taktéž zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu pak učinil závěr, že odvolání obžalovaného, pokud bylo směřováno do výroků o vině a trestu, nelze mít za důvodné a tomuto není možno vyhovět. Důvody ke korekci rozhodnutí soudu I. stupně byly shledány pouze ve výrocích, učiněných podle § 228 odst. 1 tr. řádu a § 229 odst. 2 tr. řádu a týkajících se náhrady nemajetkové újmy poškozeným [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] a to z důvodů rozvedených níže.

Odvolací soud v první řadě neshledal nic, co by svědčilo o porušení procesních norem, ve věci bylo správně rozhodováno senátní formou a nalézacím soudem bylo plně respektováno právo obžalovaného, v řízení zastoupeného svým obhájcem, na jeho obhajobu. Okresní soud ve věci konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt dvě hlavní líčení, v jejichž průběhu obžalovanému poskytl dostatečný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, kladeným mu za vinu a k důkazům o nich, a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva.

Při vědomí odvolacích námitek obžalovaného a jím učiněných důkazních návrhů je krajský soud toho názoru, že okresní soud provedl dokazování v souladu s ust. § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy v rozsahu nezbytném k rozhodnutí a že provedené důkazy představují dostatečný podklad, na jehož základě bylo možno zjistit skutkový stav věci, o kterém nevznikají důvodné pochybnosti. Obžalovaným navrhované důkazy by ani dle názoru odvolacího soudu nebyly způsobily zásadně ovlivnit důkazní situaci, v níž se nacházel prvostupňový soud, když jednání obžalovaného, kterým byly naplněny znaky skutkových podstat přečinů podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku a § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, je bez důvodných pochybností prokazováno řadou důkazů, jež byly v hlavním líčení před okresním soudem řádně a v dostatečném rozsahu provedeny. V odvolání obžalovaného, stejně jako v řízení před soudem I. stupně, bylo v první řadě

navrhováno doplnění dokazování o výsledcích znalce Ing. Winklera, resp. o jím vypracovaný znalecký posudek z oboru dopravy, a to k vyhodnocení případného spoluzavinění poškozené na předmětné dopravní nehodě, když znalec Ing. Winkler, oproti znalci Ing. Drdovi, dospěl k závěru, že příčinou dopravní nehody byla jízda obou vozidel částečně v protisměrném pruhu. K uvedenému návrhu na doplnění dokazování odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně v části rozsudku nazvané „zamítnutí důkazních návrhů“ podrobně vysvětlil, proč považoval dokazování v uvedeném směru za nadbytečné a z jakých důvodů nevyčkal vypracování předmětného znaleckého posudku. S jeho postupem se lze plně ztotožnit, neboť závěry znaleckého posudku Ing. Winklera, jenž byl předložen až v rámci odvolacího řízení, v podstatě korespondují se závěry důkazu listinného – tzv. vyjádření znalce Ing. Winklera ke znaleckému posudku Ing. Drdy (viz č.l. 256 – 258 spisu). Uvedené znalecké vyjádření bylo přitom v hlavním líčení před okresním soudem provedeno v souladu s ust. § 213 odst. 1 tr. řádu, a nalézací soud toto odborné vyjádření v rámci hodnocení důkazů také řádně vyhodnotil. Odvolací soud připomíná, že znalecký posudek (tedy i znalecký posudek Ing. Drdy či Ing. Winklera) je důkaz jako kterýkoliv jiný, a jeho závěry je nutno v rámci hodnocení důkazů prověřovat s jinými důkazy ve věci provedenými. Pokud pak strana předloží znalecký posudek nebo jiný důkaz, neznamená to, že takový důkaz musí být vždy proveden. Orgán činný v trestním řízení může o něm rozhodnout, že je nadbytečný, neboť jeho povinností je provést nikoli veškeré navržené důkazy, avšak důkazy takové, aby na jejich podkladě bylo možno zjistit úplně a správně skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Okresní soud pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi podrobně vysvětlil, z jakých důvodů má závěry znaleckého posudku znalce Ing. Drdy, pokud jde o místo střetu obou vozidel a skutečnost, že poškozená jela ve svém jízdním pruhu, za spolehlivé a nevyvolávající pochybnosti. Zjištění znalce Ing. Drdy v rámci hodnocení důkazů přitom prověřoval zcela správně i v souvislosti s jinými důkazy ve věci provedenými, konkrétně s protokolem o nehodě (z něhož byly zřejmé na místě nehody zajištěné stopy a rozsah poškození obou vozidel) a kamerovým záznamem z místa dopravní nehody. Pečlivě se přitom v rámci hodnocení posudku Ing. Drdy zabýval i skutečnostmi, obsaženými ve znaleckém vyjádření znalce Ing. Winklera a výslovně označil, proč toto odborné vyjádření za zcela věrohodné nepovažuje. Jak již bylo shora konstatováno, znalecký posudek nemá ve vztahu k ostatním druhům důkazů privilegované postavení, soud jím není vázán a hodnotí jej jako každý jiný druh důkazu, což také okresní soud učinil. Pokud pak na základě takto pečlivého vyhodnocení důkazů uzavřel, že o závěrech znalce Ing. Drdy, týkajících se místa střetu vozidel a jízdy obžalovaného v protisměrném jízdním pruhu, nevznikají pochybnosti, neboť tyto korespondovaly s dalšími ve věci provedenými důkazy, a to s kamerovým záznamem, stopami zajištěnými na místě dopravní nehody a zjištěným rozsahem poškození obou vozidel, v důsledku čehož shledal doplňování dokazování dalším znaleckým posudkem nadbytečným (když nadto se s jeho závěry prakticky vypořádal v reakci na předložené znalecké vyjádření), nelze mít proti jeho procesnímu postupu žádných námitek. Za takové důkazní situace ani odvolací soud nepovažoval za nezbytné provádět důkaz znaleckým posudkem znalce Ing. Winklera, a mohl se plně ztotožnit se skutkovými závěry nalézacího soudu, které tento učinil na základě řádného a zákonného vyhodnocení znaleckého posudku Ing. Drdy a znaleckého vyjádření Ing. Winklera, a to nejen samostatně, ale i ve vzájemných souvislostech s ostatními provedenými důkazy, tedy v intencích § 2 odst. 6 tr. řádu. Zbývá dodat, že se nelze ztotožnit s tvrzením obhajoby, že i znalec Ing. Drda připustil jízdu poškozené částečně v protisměrném pruhu, když tento znalec k dotazu obhájce v průběhu hlavního líčení výslovně uvedl: “Pokud

se mám vyjádřit k tomu, zda lze vyloučit to, že by dokonce došlo k tomu, že k překrytí došlo na pravé straně vozidla, zda mohlo vozidlo ■■■■■ přejet až za čáru, *tak to bych vyloučil*“ (viz č.l. 266 spisu).

Co se pak týče navrhovaného doplnění dokazování výslechem svědka ■■■■■ i tento důkaz shledal odvolací soud nadbytečným, když za podstatné pro posouzení trestnosti jednání obžalovaného považuje skutečnost, že tento, byť by se i omylem původně dovolal na jiné číslo než číslo záchranné služby, své pochybení následně nikterak nenapravil, ani se o to nepokusil, ač z místa dopravní nehody dle svědků opakovaně telefonoval. Okresním soudem pak bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí příležitostně poukázáno na to, že pokud byl obžalovaný schopen telefonovat rodinným příslušníkům, byl jistě schopen upamatovat se i na správné číslo záchranné služby.

Jednotlivé důkazy, provedené tedy dle přesvědčení odvolacího soudu v dostatečném rozsahu, okresní soud posuzoval zcela v souladu s postupem, upraveným v ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, když tyto hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu *jednotlivě i v jejich souhrnu*. Samotný proces hodnocení důkazů okresním soudem nenese známky žádné nelogičnosti či věcné nesprávnosti, tímto je tedy odvolací soud, když neshledal nutnost dokazování doplňovat, ve smyslu ust. § 263 odst. 7 tr. řádu vázán. Z odůvodnění napadeného rozsudku je pak patrné, že okresní soud se s veškerými rozhodnými aspekty projednávané věci důsledně a logicky vypořádal, proto se odvolací soud s jeho skutkovými i právními závěry mohl zcela ztotožnit.

Odvolací soud uvádí, že odvolání obžalovaného neshledal důvodným již vzhledem k tomu, že toto odvolání bylo z větší části opakováním tvrzení a závěrů, které odvolatel uplatnil již ve svých předchozích vyjádřeních a soud I. stupně se s nimi přesvědčivým, správným a plně vyčerpávajícím způsobem vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku. Na stranách 4 - 8 odůvodnění svého rozhodnutí okresní soud pregnantně shrnuje své úvahy, jimiž se řídil při hodnocení provedených důkazů, a na stranách 9 - 11 dostatečným způsobem ozřejmuje i úvahy právní, na základě nichž dospěl k závěru, že prokázané jednání obžalovaného naplňuje zákonné znaky skutkových podstat přečinů usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku a neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Za takové situace nemá význam jednotlivé důkazy a hodnotící úvahy okresního soudu opakovat a podrobovat je nové analýze, když toto bylo svědomitě učiněno soudem nalézacím.

Odvolací soud se nicméně ve vztahu ke skutkovým zjištěním a právním závěrům nalézacího soudu musel opětovně důsledně zabývat všemi námitkami, které odezněly v opravném prostředku obžalovaného. Námitky obhajoby směřovaly kromě již shora zmiňovaného provedení dokazování v nedostatečném rozsahu zejména do způsobu hodnocení důkazů soudem prvního stupně a jeho právních závěrů v případě přečinu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 tr. zákoníku. Obhájce obžalovaného rozporoval též závěr okresního soudu o absenci spoluzavinění poškozené na způsobení dopravní nehody a v návaznosti na to vyjádřil

nesouhlas s okruhem hledisek, jež byla brána v úvahu při stanovení druhu a výměry trestu a při rozhodování o výši nemajetkové újmy.

Co se týče průběhu dopravní nehody a míry zavinění obžalovaného na jejím způsobení, nutno opětovně konstatovat, že okresní soud ve věci provedl dostatek důkazů, jež byly způsobilé spolehlivě osvětlit rozhodný skutkový stav, a tyto hodnotil jak samostatně, tak ve vzájemných souvislostech, přičemž po řádném vyhodnocení důkazů dospěl k plně podloženému závěru, že obžalovaný v době, kdy koncentrace alkoholu v jeho krvi činila nejméně 1,76 g/kg, řídil v Táboře motorové vozidlo tov. zn. ■■■■■ ■■■■■ RZ ■■■■■ ■■■■■ přičemž nejprve před hotelem Palcát narazil do dalšího zaparkovaného osobního motorového vozidla tov.zn. ■■■■■ ■■■■■ RZ ■■■■■ ■■■■■ a poté při jízdě po ulici ČSLA vyjel s vozidlem částečně do protisměru, kde v tu dobu projíždělo protijedoucí osobní motorové vozidlo tov. zn. ■■■■■ ■■■■■ RZ ■■■■■ ■■■■■ – ■■■ se kterým se v křižovatce s ulicí Kvapilova střetl, a v důsledku nehody jeho řidička ■■■■■ ■■■■■ utrpěla smrtelné zranění. O tom, že uvedeným jednáním obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, není pochyb. Pokud pak obhajobou namítáno, že dle znaleckého posudku Ing. Drdy bylo zjištěno jak v případě obžalovaného, tak v případě poškozené, překročení předepsané rychlosti, nutno dodat, že při porušení povinností řidiče oběma účastníky dopravní nehody je třeba hodnotit vzájemný poměr porušených povinností, intenzitu jejich porušení a *zejména význam pro vznik následku v dané konkrétní situaci*. Obhájcem obžalovaného namítané porušení povinností řidiče motorového vozidla poškozenou (ať již překročení povolené rychlosti o cca 10 km/hod. – stejné jako v případě obžalovaného, či její možná jízda při středu vozovky) pak je pro vznik trestněprávního následku zcela bezvýznamné, neboť k dopravní nehodě by zcela jednoznačně nedošlo, pokud by své povinnosti řidiče hrubým způsobem, specifikovaným ve výroku rozsudku, neporušil právě obžalovaný.

Co se týče přečinu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, odvolací soud se zcela ztotožnil s právními úvahami soudu I. stupně. Z výpovědí na místě přítomných svědků bylo zjištěno, že obžalovaný sice po způsobení dopravní nehody přišel k vozidlu poškozené, a tázal se svědka ■■■■■ který se snažil poškozené pomoci, co se stalo. Poté, co mu uvedený svědek sdělil, že poškozená je *zřejmě* mrtvá, však z místa odešel, záchrannou službu nepřivolal, ani se jinak aktivně v pomoci poškozené neangažoval. Obžalovaný tedy sice z místa dopravní nehody neujel, resp. neodešel, ihned, když se nejprve skutečně dotazoval na stav poškozené, nicméně není pochyb o tom, že této osobně, ani přivoláním záchranné služby, pomoc neposkytl. Obžalovaný si přitom v žádném případě nemohl být jist, že poškozená je skutečně mrtvá. V této souvislosti je třeba zvážit, že pojem smrti je vykládán na základě poznatků lékařské vědy jako biologická smrt mozku, tj. takový stav organismu, u kterého je obnovení všech životních funkcí již vyloučeno. Takzvanou klinickou smrt nelze považovat za smrt ve smyslu trestního zákoníku, poněvadž za současného stavu lékařské vědy i po zastavení životně důležitých funkcí (zastavení činnosti srdce, dýchání), které dříve vedlo nutně ke smrti, a které byly zjištěny u poškozené dle svědka ■■■■■ je v zásadě možné obnovení těchto činností, a v důsledku toho nelze ani v takovém případě vyloučit záchranu života, což je nyní věc obecně známá. Podle platné české úpravy vymezení okamžiku smrti a metoda jeho zjištění je

vylučně věci lékaře (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 14Tdo 578/2013). Pokud tedy obžalovaný, *aniž by se skutečně hodnověrně přesvědčil o stavu poškozené* (když za hodnověrné přesvědčení se o stavu ██████████ nelze považovat sdělení od další osoby bez lékařského vzdělání náhodně se na místě vyskytující a pokoušející se poskytnout poškozené pomoc), *z místa odešel*, a nevyvinul jakoukoli další aktivitu ve prospěch poškozené, i dle přesvědčení odvolacího soudu naplnil takovým svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty přečinu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (když poškozená byla okamžitě mrtvá). Zbývá dodat, že trestný čin podle § 151 tr. zákoníku je dokonán neposkytnutím pomoci řidičem při nehodě, na níž měl účast, bez ohledu na to, jaké to mělo důsledky pro poškozeného, nebo zda pomoc mohl poskytnout někdo jiný.

Za situace, kdy odvolací soud v plném rozsahu akceptoval výrok o vině obžalovaného, zaměřil se v rámci své přezkumné povinnosti i na výrok o uloženém trestu. V části napadeného rozsudku, nazvané „druh a výměra trestu“, okresní soud pečlivě hodnotil veškeré skutečnosti, které je třeba brát při ukládání trestu v úvahu, zabýval se jak osobou obžalovaného (v tomto směru poukázal na jeho bezúhonnost, projevenou lítost, omluvu poškozeným, částečné doznání), tak okolnostmi spáchané trestné činnosti. Zjištěním, že obžalovaný se dopustil tří přečinů, z toho 2 úmyslných, vozidlo řídil pod značným ovlivněním alkoholu, s automobilem poškozené se po vyjetí do protisměru střetl až poté, co od první, méně závažné dopravní nehody ujel, trestnou činností způsobil zbytečný, tragický a neodčinitelný následek, a na způsobení smrtelné dopravní nehody navíc odpovídajícím způsobem nereagoval, když poškozené se nesnažil jakkoli pomoci, dal okresní soud zcela správně výraz v podobě uložení již nepodmíněného úhrnného trestu odnětí svobody, vyměřeného kolem ½ rozhodné trestní sazby (§ 143 odst. 2 tr. zákoníku - sazba 1 rok až 6 let trestu odnětí svobody). Takto uložený trest přitom dle přesvědčení odvolacího soudu zároveň dostatečně zohledňuje i okolnosti obžalovanému polehčující, tedy jeho dosavadní bezúhonnost a částečné doznání se k trestné činnosti. Pokud pak byl obžalovaný pro výkon uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody zařazen ještě do věznice s dohledem, za použití ust. § 36 odst. 3 tr. zákoníku, okresní soud aplikací tzv. zmírňujícího ustanovení přílehlavě zhodnotil přístup obžalovaného k trestnímu řízení, z něhož je zřejmé, že si uvědomuje dopady své trestné činnosti a této lituje, což nepochybně zvyšuje možnosti jeho nápravy a odůvodňuje jeho zařazení pro výkon trestu do nejmírnějšího typu věznice.

Zákonným, plně odpovídajícím všem zásadám pro ukládání trestů a dostatečně odůvodněným shledal odvolací soud i výrok, kterým byl obžalovanému ██████████ uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 let. Obžalovaný porušil povinnosti řidiče motorového vozidla velmi hrubým způsobem, postupně způsobil dvě dopravní nehody, jednu s tragickým následkem, oběti dopravní nehody pak neposkytl odpovídající pomoc. Toto jeho bezohledné chování jako řidiče motorového vozidla bylo dle přesvědčení odvolacího soudu uložením uvedeného trestu odpovídajícím způsobem zhodnoceno.

K výrokům, učiněným soudem I. stupně ve smyslu ust. § 228 odst. 1 tr. řádu a 229 odst. 2 tr. řádu, odvolací soud uvádí následující. Podle § 2959 občanského zákoníku účinného od 1.1.2014 při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní

útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle *zásad slušnosti*.

Soud I. stupně v první řadě dospěl ke správnému závěru, že poškození [REDAKCE] jsou osobami, kterým ve smyslu ust. § 2959 občanského zákoníku náleží peněžitá náhrada. Poté velmi pečlivě a detailně hodnotil jednotlivá kritéria, která je nutno brát při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy v úvahu, přičemž se mj. zabýval i předchozí právní úpravou, důvodovou zprávou k novému občanskému zákoníku a východisky právní úpravy aktuální a přihlížel i ke stávající judikatuře týkající se případů obdobných. Poškozené [REDAKCE], [REDAKCE] v hlavním líčení vyslechl, a z výpovědí těchto svědků si mj. mohl učinit závěr o jejich vztahu s poškozenou a o zdravotním stavu poškozené, v případě ostatních pozůstalých měl pro posouzení charakteru a intenzity jejich vztahu s poškozenou k dispozici podrobná písemná prohlášení. Dle přesvědčení odvolacího soudu měl tedy nalézací soud v dostatečném rozsahu objasněny skutečnosti, které mu umožňovaly o nárocích jednotlivých poškozených spravedlivě rozhodnout.

Vzhledem k tomu, že v občanském zákoníku chybí jakékoliv bližší parametry, podle nichž lze výši nemajetkové újmy poškozených určit, je rozhodování o výši přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu v podobě peněžitě náhrady v současné době velmi obtížné. Z dosavadní judikatury obecných soudů i Ústavního soudu vzniklé ještě za dřívějšího občanského zákoníku (účinného do 31.12.2013) lze nicméně dovodit dva základní okruhy kritérií, jimiž se při posuzování výše náhrady soudy řídí, a které je na místě aplikovat i při rozhodování podle nového občanského zákoníku. Jde jednak o okolnosti existující na straně pozůstalých poškozených, jednak okolnosti na straně škůdce. Pokud nalézací soud při svém rozhodování vycházel z velmi pečlivého a detailního zhodnocení následujících kritérií - závažnosti jednání obžalovaného, okolností, za kterých k dopravní nehodě došlo, intenzity vztahu jednotlivých poškozených k zemřelé, věku zemřelé a pozůstalých, otázky hmotné závislosti pozůstalých na zemřelé, jakož i z okolností na straně obžalovaného - míry jeho zavinění, postoje obžalovaného k události, dopadu události do sféry obžalovaného a jeho majetkových poměrů (viz pregnantní odůvodnění napadeného rozsudku), a jak již bylo shora zmíněno, vzal v úvahu též předchozí právní úpravu, týkající se stanovení výše náhrady pozůstalým (§ 444 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb.), jakož i východiska právní úpravy současné, s přihlédnutím k judikatuře v uvedené oblasti, lze uzavřít, že vyvinul maximální snahu, aby o výši náhrad pro jednotlivé poškozené rozhodl v souladu se zásadou, zakotvenou v ust. § 2959 občanského zákoníku a s jeho závěry se odvolací soud, s výjimkou náhrad přiznaných poškozeným [REDAKCE], mohl zcela ztotožnit.

Obecně nutno konstatovat, že na základě provedeného dokazování bylo spolehlivě zjištěno (viz shora), že zemřelá skutečně nenese na následcích dopravní nehody žádnou spoluvinu a že za její usmrcení je plně odpovědný obžalovaný [REDAKCE]. V tomto směru tedy nejsou zjišťovány žádné skutečnosti, které by mohly být důvodem pro snížení nároků poškozených na odškodnění duševních útrap.

Odvolací soud se pak zcela ztotožnil se závěrem okresního soudu, že v případě manžela poškozené je namístě tomuto přiznat nemajetkovou újmu ve výši 1.000.000,- Kč. Poškozená se svým manželem vedli společnou domácnost, což samo o sobě umožňuje činit závěry o vyšší intenzitě jejich vzájemných vztahů. O síle a mimořádné kvalitě jejich vztahu pak svědčí skutečnost, že [REDAKCE] byl na poškozené zcela závislý, tato se o něj, nehledě na její věk či zdravotní problémy, vzhledem k jeho zdravotnímu stavu prakticky celodenně obětavě starala a on v rámci její péče mohl, byť omezeně, normálně fungovat v rámci domácího prostředí. Po její smrti je však zcela odkázán na zdravotnickou péči a dle výpovědí svědků [REDAKCE] svůj život v podstatě vzdal. Intenzita dopadů trestné činnosti obžalovaného na [REDAKCE] je tedy maximální a náhradu nemajetkové újmy ve výši přiznané soudem I. stupně v jeho případě odvolací soud nemá za nikterak nepřiměřenou. Ani proti výši odškodnění vnuků poškozené, pohybující se od částky 50.000,- Kč do 150.000,- Kč odvolací soud neměl námitek. Ohledně těchto výroků lze plně odkázat na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že při stanovení výše předmětných náhrad okresní soud hodnotil velmi pečlivě kvalitu a intenzitu vztahu jednotlivých vnoučat k poškozené a z toho plynoucí dopady její smrti na jejich životy a míru jejich strádání.

Pokud však bylo manželovi poškozené oprávněně přiznáno na náhradě nemajetkové újmy 1.000.000,- Kč a dětem poškozené částky 800.000,- Kč ([REDAKCE]) a 700.000,- Kč ([REDAKCE]) dle přesvědčení odvolacího soudu nebyla při takovém vyčíslení výše nemajetkové újmy předmětným poškozeným dostatečně zohledněna veškerá hlediska zmiňovaná okresním soudem, zejména intenzita vzájemných vztahů, věk těchto pozůstalých a jejich hmotná nezávislost na zemřelém, ani intenzita dopadů jednání obžalovaného na jejich životy. Děti poškozené nežily s poškozenou ve společné domácnosti ([REDAKCE] žijí na Slovensku, [REDAKCE]), tyto mají samostatné životy, nebyly na poškozené hmotně závislé, což vše její manžel byl. Dopady smrti [REDAKCE] na její děti a na [REDAKCE] jsou taktéž nesrovnatelné, resp. v případě [REDAKCE] podstatně zásadnější. Po opětovném zvážení všech potřebných hledisek dospěl odvolací soud k závěru, že odpovídající náhradou nemajetkové újmy v případě [REDAKCE] je částka 600.000,- Kč a v případě [REDAKCE] st. částka 500.000,- Kč.

Takto odstupňovanou výši náhrad nemajetkové újmy odvolací soud považuje za zcela spravedlivou a dostatečně zohledňující i hledisko, které okresní soud ve svém rozhodnutí výslovně nezmiňoval, a jenž spočívá v určité satisfakci poškozených již samotným trestním postihem obžalovaného, který není zanedbatelný. Přiznaná náhrada nemajetkové újmy v celkové výši 3.200.000,- Kč pro poškozené pozůstalé není dle přesvědčení odvolacího soudu nepřiměřená ani s přihlédnutím k předchozí právní úpravě, jak byla vyjádřena v ust. § 444 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., v němž byly stanoveny pevné paušální částky pro náhradu nemajetkové újmy ve výši 240.000,- Kč při narušení vztahu rodič – dítě a 175.000,- Kč při narušení vztahu sourozenců. Jednalo se přitom o stanovení minimálních částek, na které měl nárok každý, který byl ve vztahu k usmrcenému ve vztahu rodič – dítě, ve vztahu sourozeneckém nebo ve vztahu osob blízkých. Na tuto částku měla tedy nárok i osoba, která k usmrcenému žádný citový vztah neměla, příp. měla vůči němu averzi či vztah konfliktní, avšak spadala do okruhu zmíněných osob. Pokud má být nyní vyjádřen v odškodnění zásah

do citové sféry poškozených, měla by logicky částka tohoto odškodnění být výrazně vyšší než shora zmiňované částky paušální. Uvedené bylo nepochybně nutné zohlednit v případě poškozené [REDAKCE] kdy nebyly zjištěny žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že vztahy mezi poškozenou a pozůstalými byly jakýmkoli způsobem narušeny, naopak, je zřejmé, že se jednalo o velmi blízké příbuzenské vztahy, ještě zvýrazněné tím, že právě skrze osobu poškozené, nehledě na její věk či zdravotní stav (ohledně jehož prognózy se názory lékařů neshodovaly – viz výslech svědka [REDAKCE] byla celá rozvětvená rodina propojována. O oprávněnosti takto přiznaných náhrad nemajetkové újmy dle přesvědčení odvolacího soudu svědčí i skutečnost, že od doby, kdy byly paušální částky náhrady nemajetkové újmy v ust. § 444 odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb. stanoveny, došlo k výrazným ekonomickým změnám ve společnosti, a to i v důsledku inflace. Vyčíslení výše nemajetkové újmy pak zohledňuje i aktuální společenskou snahu posilovat práva poškozených v trestním řízení oproti pachatelům trestné činnosti. Zbývá dodat, že náhrada nemajetkové újmy v uvedené výši je dle přesvědčení odvolacího soudu v možnostech obžalovaného, vzhledem k jeho dosavadním majetkovým poměrům i plně produktivnímu věku.

Ze všech shora konstatovaných a zevrubně rozvedených důvodů, s odkazem na kvalitní odůvodnění napadeného rozsudku, vyvodil odvolací soud závěr, že s rozsudkem soudu I. stupně se lze ztotožnit, vyjma výroků o náhradě nemajetkové újmy, učiněných podle § 228 odst. 1 tr. řádu a § 229 odst. 2 tr. řádu ve vztahu k poškozeným [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE]. Proto podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu k odvolání obžalovaného napadený rozsudek částečně zrušil ve shora uvedených výrocích a podle § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr. řádu, § 265e odst. 1 tr. řádu), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. řádu). V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému

rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm.a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1,2 tr. řádu).

V Táboře dne 1. července 2015

Mgr. Milena Vránková, v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Romana Šístková